

Побрехенька про лиху напасть

Анатолій Григорук

У нашого Пилипуня
Сімеєчка манюня:
Тільки мамо і тато,
Та два старші брати –
Артемко й Сидірко,
Та сестер шестірко –
Орися, Настуся і Кася,
Марися, Мелася й Парася.
А ще бабуня Горпина,
А з нею дідуньо Мина,
А при них прабабця Явдоха,
Що за давністю літ
Шекерявить трохи.

Жили вони, поживали,
Біди-горя не знали...

Аж одного часу, під Новий рік,
Коли морозище пекельний пік,
Узяв Пилипуньо санчата,
Аби дати дьору із хати.
А бабця йому:
Ти куди в студенисько?
Надворі і зимно, і вітряно, й слизько!
Посидь, шаливіре, днів кілька у хаті,
Нехай он хурделиці вляжуться кляті
Та трохи причахне ота холодрига...
Спускатись підеш, як настане відлига.

Рушив назад від порога онук,
Нехотя випустив сани із рук,
Сів на ослін, прихиливсь до стільниці,
Зирк, а на вікнах – білі лисиці.
Вкрили шибки,
Всі лапаті, хвостаті,
І стільки їх там,
Що аж темно у хаті!

В диві Пилип наш очиськами глипа,
Роєм думки закружляли в Пилипа:
"Зараз я вічко прохукаю в склі,
Гляну, що коїться в полі й селі.
Може, стає вже на гарну погоду –
Й ковзайся вволю до льоду й до льоду..."

От він до шибки впритул підступився,
хукнув, лизнув і – ой гва-алт! –
Приліпився!
Ви бачило лихо!
Оце-то рахуба!
Примерзли до шибки
І зуби, і губи,
Та, мов автогеном,
Язик приварило,
Що й мишею писнути
Хлопцю несила.
Стоїть наш Пилип,
Як теля на припоні,
І тільки течуть йому
Сльози солоні.

Коли це матуся зайшла до кімнати.
Як гляне, та в крик:
– Ой ідіть рятувати!
В біді наш синочок. Примерз Пилипуньо. –
І тут як вродилась сімейка манюня,
Немов на пожежу, прискочили тато,
Артемко й Сидірко, два старшеньких брати,
За ними сестричка Оріся і Кася,
Марися, Настуня, Мелася й Парася.
Забувши про вік, мчала бабця Горпина,
За нею, й на крок не відставши, дід Мина,
А ззаду чвалала прабабця Явдоха,
В похилих літах вже незграбненька трохи.

Всі благають:
– Замовчи!
– Не реви, Пилипку!
– Ми тебе, жартуючи,

Висмикнем, як ріпку.
- З крижаного тут-таки
Звільнимо полону...
- Ой який-бо ти тонкий
На сльозу солону!
- Ми попаримо тобі
Рученята й ніжки.
Все минеться, далебі,
Потерпи ще трішки...

Отак-бо сімейка
Пилипа вмовляла,
А далі за зростом
Вервечкою стала,
Одне за одного
Всі дружно вхопились,
Смикнули, аж крекнули,
Й теж .. приліпились.
Примерз до Пилипця
Весь рід невеличкий:
І тато, і мама,
Брати і сестрички,
Бабуня, дідусь
І прабабця Явдоха,
Що в них у сім'ї
Буркітливенька трохи.
Стоять, скам'янілі,
Причмелені лихом,
І тільки прабабця
Прошамкала тихо:
- Че шором шкажати,
Та гріх потаїти,
Які ж бо жбитошні
Непослухи-діти!

Нам тут би кінчити
Свою побрехеньку,
Та жаль так лишити
Сімейку маленьку.
Отож по секрету скажу,
Що на диво

Усе завершилося
Зовсім щасливо:
З-за хмар усмінулося
Сонечко мило,
Лисиць на шибках
До ноги розтопило
І всіх з крижаного полону
Звільнило.
Відмерзли Пилипцю,
І мама, і тато,
Шестірко сестричок
І старші два брати,
Дідусь і бабуня,
Й прабабця Явдоха,
Яка у хустинку
попчихала трохи.
І знов зажили вони
В злагоді й щасті,
Не знаючи більше
Лихої напасті.